

Arrest

nr. 180 637 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 mei 2016 op heterdaad betrapt bij de verkoop van verdovende middelen en werd onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.2. Op 21 september 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 november 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 8 november 2016 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.J.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: Marokko

Geïdentificeerd als [B.F.], geboren te [...], onderdaan van Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/11/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-deelname - inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 21/09/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 15 maanden effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene is gekend onder een andere identiteit

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 04/08/2016 dat hij een broer heeft die woonachtig is in België. Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-deelname - inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 21/09/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 5 jaar uitgezonderd 15 maanden effectief.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, laatste lid Vw, waarin bepaald wordt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Hij dient na te gaan of het om een ernstige bedreiging gaat, die op het moment van het nemen van de beslissing tot inreisverbod nog bestaat.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 8 jaar op te leggen.

Bij de motivering van de beslissing om een inreisverbod op te leggen, tref je dezelfde motivering aan op grond waarvan het besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen te nemen gebaseerd werd.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 8 jaar te verantwoorden.

Verwerende partij diende minstens een onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, alvorens een beslissing tot inreisverbod te nemen, en daarbij een bepaalde termijn op te leggen.

Uw Raad oordeelde trouwens al eerder dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd., 2013, 247):

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM. "

Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van een aantal overwegingen.

De verwerende partij heeft vervolgens eveneens een inreisverbod afgeleverd, zonder enig concreet onderzoek, doch door de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten woordelijk over te nemen.

Als men beide beslissingen naast elkaar legt (stuk 1 en stuk 2) is het overduidelijk dat de motivering van inreisverbod een klakkeloze kopie betreft van het bevel om het grondgebied te verlaten, en dat er aldus geen enkel concreet onderzoek werd verricht aangaande het inreisverbod.

Door vervolgens een inreisverbod op te leggen, louter verwijzende naar elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, schendt verwerende partij de motiveringsplicht.

Het gegeven dat hier een zeer zwaar inreisverbod geldt van maar liefst acht jaar, dat zal gelden voor het ganse Europese grondgebied, versterkt de noodzaak aan een duidelijke motivering.

Daarenboven stipuleert artikel 27, leden 1 tot en met 3, van de richtlijn 2008/115/EG (PB 2008 L 348; de Terugkeerrichtlijn) het volgende:

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Bij de beoordeling van de vraag of iemand een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van onze samenleving vormt, dient men de inhoud en strekking van de Terugkeerrichtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (richtlijn 2008/115/EG) in acht te nemen.

Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan verduidelijking bieden.

Zo wordt in een arrest dd. 11 juni 2015 van het HvJ-EU een maatstaf gegeven voor het beantwoorden van de vraag of een derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde van het land waar hij zich bevindt.

Per geval moet beoordeeld worden of de derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Het enkele feit dat hij wordt verdacht van het plegen van een volgens nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, vormt er op zichzelf geen rechtvaardiging voor dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn.

Het begrip: 'gevaar voor de openbare orde' in de Terugkeerrichtlijn veronderstelt hoe dan ook dat er naast de verstoring die bij elke wetsovertreding plaatsvindt sprake is van een werkelijke en actuele bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In casu beperkt de attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich ertoe te verwijzen naar de veroordeling van verzoeker dd. 21 september 2016. Dat deze veroordeling een belangrijk argument is in de beoordeling van de attaché staat buiten kijf. Verzoeker merkt op dat de secretaris er in die mate erg aan tilt, dat hij het zelfs binnen éénzelfde opsomming van argumenten, om tot een inreisverbod van acht jaar te besluiten, twee keer vermeld.

Doch nergens kan enige motivering teruggevonden worden waarin de secretaris uiteenzet waarom verzoeker een werkelijke en actuele bedreiging zou vormen.

In dit kader kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh. en I.O., ECLI:EU:C:2015:377, (hierna: het arrest Z.Zh. en I.O.).

In deze zaak bleek dat de vreemdeling in de periode van 2005 tot en met 2008 vier maal is veroordeeld onder meer wegens een geweldsdelict. In dat besluit heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt omdat hij is veroordeeld wegens het plegen van een geweldsdelict.

Uit het arrest Z.Zh. en I.O. moet worden afgeleid dat op grond van artikel 11, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 7, vierde lid, van richtlijn 2008/115/EG (PB 2008 L 348; de Terugkeerrichtlijn) voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar minstens is vereist dat de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang voor de samenleving aantast.

Nu de staatssecretaris in casu alleen heeft beoordeeld of de vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en niet heeft beoordeeld of die ernstige bedreiging nog actueel is en een fundamenteel belang voor de samenleving aantast, heeft de staatssecretaris zijn beslissing dd. 7 november 2016 onvoldoende gemotiveerd.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat de beslissing tot verwijdering van 7 november 2016 gepaard gaat met deze beslissing en heeft, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar wordt opgelegd omdat uit zijn gedrag blijkt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft hierbij geduid dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens bendevoering en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, dat hij geen officieel verblijfsadres heeft, dat hij gebruikt maakte van een valse identiteit en niet twijfelde om illegaal in het Rijk te verblijven. Tevens heeft verweerder aangegeven in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker een broer in België heeft, heeft hij geduid dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is en heeft hij gewezen op de nood om de openbare orde te beschermen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoeker in staat om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel laat verweerder toe een vreemdeling een inreisverbod op te leggen waarvan de geldigheidsduur dient te worden vastgesteld rekening houdende met “de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod geen rekening heeft gehouden met “de specifieke omstandigheden” die spelen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder de gegevens die van belang zijn in aanmerking heeft genomen en verzoeker toont niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien. Het gegeven dat de overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar ook kunnen worden teruggevonden in het aan verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten waarmee dit inreisverbod gepaard gaat laat in voorliggende zaak niet toe te concluderen dat niet de vereiste afwegingen werden gemaakt of dat nuttige gegevens buiten beschouwing werden gelaten.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, onterecht voorhoudt dat verweerder zou hebben nagelaten te beoordelen of hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde alvorens te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar. Verweerder heeft zich ook geenszins beperkt tot het louter verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling. Verweerder heeft immers aangegeven dat uit de ernst van de feiten die door verzoeker in het verleden werden gepleegd en waarvoor hij effectief werd veroordeeld kan worden afgeleid dat verzoeker nog steeds wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen. Hij heeft hierbij verwezen naar het feit dat verzoeker zich schuldig maakte aan bendevoering en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en toegelicht dat de gepleegde feiten dusdanig ernstig waren dat de strafrechter het vereist achtte om een gevangenisstraf van dertig maanden, waarvan de helft effectief, op te leggen. Ook het gegeven dat verzoeker gebruik maakte van een valse identiteit en dat hij niet twijfelde om langdurig onwettig in het Rijk te verblijven – wat overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet ook een misdrijf is – werd bij de besluitvorming betrokken. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het feit dat een vreemdeling, die onwettig in het Rijk verblijft, die geen gekende woonplaats heeft, die gebruik maakt van een valse identiteit en die er, in het verleden, niet voor terugschrok om ernstige strafbare feiten te plegen – waarbij in casu dient te worden vastgesteld dat het om de handel in verdovende middelen ging en verzoeker dus poogde om zichzelf te verrijken ten koste van de gezondheid van andere burgers – te concluderen dat hij een gedrag vertoont dat toelaat hem heden als een effectief gevaar voor de openbare orde te beschouwen. Er dient voorts te worden verduidelijkt dat verweerder door het nemen van een maatregel ter bescherming van de openbare orde “*een fundamenteel belang van de samenleving*” poogt veilig te stellen. Verzoekers verwijzing naar verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. De Raad merkt verder op dat artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde door artikel 3 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van deze richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze waardoor het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Hij kan derhalve niet dienstig naar artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG verwijzen.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan te duiden dat verzoeker nalaat om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij dit beginsel van behoorlijk bestuur en deze verdragsbepaling geschonden acht, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK